Løsrivelse

Edvard Munch: Løsrivelse, 1896. © Munch-museet / Munch-Ellingsen gruppen / BONO 2014

Dypfiolett senket mørket seg over jorden. Jeg satt under et tre. Bladene begynte å gulne. Hun hadde sittet ved siden av meg, hun hadde bøyd sitt hode over mitt. Hennes blodrøde hår hadde filtret seg om meg. Det snodde seg rundt meg som blodrøde slanger. Hårets fineste tråder viklet seg inn i hjertet mitt.

Så hadde hun reist seg. Jeg vet ikke hvorfor. Langsamt beveget hun seg vekk, mot havet, lenger og lenger vekk. Da var det underlige kommet. Jeg følte det som om det var usynlige tråder mellom oss. Som om usynlige tråder fra hennes hår fremdeles omsluttet meg. Og selv da hun helt var forsvunnet der borte ved havet, følte jeg hvordan det smertet der hvor mitt hjerte blødde, fordi trådene ikke kunne rives over.

Jeg gir henne den lyse sommernatts bløte skjønnhet – Over henne sprer jeg den forsvinnende solens prakt. Over hennes hår, over hennes ansikt, over hennes hvite drakt – skinnende gull.

Jeg stiller henne mot det drønnende, blå havet med havstrandens buktende, slangeaktige linjer. Slik går hun fra han som ennå intet fatter, men som i drømme føler at hun fjerner seg. Han står midt i blodrøde blomster, i de dypblå aftensskygger. Han fatter ikke ganske hvordan det er gått for seg – Men selv da hun er forsvunnet over havet, føler han hvordan enkelte fine tråder sitter fast i hjertet hans. Det blør – og smerter som et evig åpent sår.